Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 10149/17
Дана 07.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Јелене Јордовић, као записничара, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа Родољуб Пашћановић, адвокат из Новог Сада, Војвођанских бригада 20, ради поништаја решења туженог ПОКРАЈИНСКОГ СЕКРЕТЕРИЈАТА ЗА СОЦИЈАЛНУ ПОЛИТИКУ, ДЕМОГРАФИЈУ И РАВНОПРАВНОСТ ПОЛОВА број 139-184-9/2017-03 од 29.05.2017. године, у предмету признавања права на накнаду зараде за време породиљског одсуства и одсуства са рада ради неге детета, у нејавној седници већа одржаној дана 07.06.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Покрајинског секретеријата за здравство, социјалну политику и демографију, број 139-184-9/2017-03 од 29.05.2017. године, и предмет враћа туженом органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Градске управе за социјалну и дечију заштиту - Управе за додатак на децу Нови Сад, број XII-01-553-11/17-0454 од 07.03.2017. године, којим је тужиљи,

запосленој у “Б.Б.” ДОО ... ..., у ставу 1. диспозитива, признато право на накнаду зараде за време породиљског одсуства почев од 19.01.2017. године, закључно са 12.05.2017. године и право на накнаду зараде за време одсуства са рада ради неге детета почев од 13.05.2017. године, закључно са 18.01.2018. године у износу од бруто 31.172,00 динара, што представља просечну основну зараду запослене утврђену у смислу члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом. Ставом 2. диспозитива првостепеног решења одређено је да тужиљи припада 100 % од износа накнаде зараде утврђеног у ставу 1. а сходно члану 12. Закона о финансијској подршци породици са децом, што износи бруто 31.172,00 динара, затим је у ставу 3. одређено да се износ накнаде зараде утврђен у ставу 2. неће мењати за време остваривања права, изузев усклађивања са кретањем минималне и максималне зараде у Републици Србији, према подацима које објави Републички орган надлежан за послове статистике, а у ставу 4. да је послодавац дужан да износ накнаде зараде утврђен у ставу 2. исплати тужиљи истовремено са исплатом зарада осталим запосленим, при чему ће према ставу 5. исплаћена средства из става 2. бити рефундирана послодавцу по достављању доказа да је исплатио накнаду зараде. Према ставу 6. наведеног решења корисник је дужан да пријави сваку промену која је од утицаја на коришћење права у року од 15 дана од дана настале промене.

У тужби поднетој Управном суду дана 29.06.2017. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да ради у трговини и да њена зарада зависи искључиво од учинка, те да је за основ за одређивање накнаде требало узети у обзир исплаћену зараду на благајни послодавца, а не фиктивну зараду. Сматра недопустивим да Град наплаћује доприносе за пуну исплаћену зараду, а да накнаду обрачунава у далеко мањем износу, чиме умањује стечено право тужиље и остварује неосновану добит. Истиче да тужени није ценио жалбене разлоге, већ да је само паушално закључио да је првостепено решење законито. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи решење туженог органа.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану, указујући на одредбе члана 10. и члана 11. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом (“Службени гласник РС” бр.16/02..107/09).

Након разматрања списа предмета, навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је оценио да је тужба основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења, произлази да је решавајући по захтеву тужиље за признавање права на накнаду зараде за време породиљског одсуства и одсуства са рада ради неге детета, првостепени орган утврдио да је тужиља била у радном односу непосредно и непрекидно пре остваривања овог права више од шест месеци; да је породиљско одсуство започето дана 19.01.2017. године, те да је дете Јован, рођено дана 12.02.2017. године, према редоследу рођења мајци друго дете. Како је утврдио да просечна основна зарада тужиље, увећана по основу времена проведеног на раду, за сваку пуну годину рада остварену у радном односу у складу са Законом, за 12 месеци који претходе месецу у коме отпочиње коришћење одсуства износи укупно 31.172,00 динара бруто, првостепени орган је одлучио као у диспозитиву решења од

07.03.2017. године. Поступајући по жалби тужиље, тужени орган је закључио да је првостепени орган тачно утврдио чињенице и применио материјални пропис, када је тужиљи признао право на накнаду зараде за време породиљског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета, почев од 19.01.2017. године, закључно са 18.01.2018. године. Стога је тужени орган нашао да је ожалбено решење правилно и на закону засновано, па је оспореним решењем, применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01, "Службени гласник РС", бр. 30/10), жалбу тужиље одбио као неосновану, позивајући се при томе на одредбе чланова 10-12. Закона о финансијској подршци породици са децом и одредбе члана 2. Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом ("Службени гласник РС", бр. 29/02 ... 71/10).

Одредбом члана 10. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС", бр. 16/02...107/09), прописано је да накнаду зараде за време породиљског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета остварују: 1) запослени код правних и физичких лица (у даљем тексту: запослени код послодавца) и 2) лица која самостално обављају делатност.

Одредбом члана 11. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом, прописано је да се накнада зараде за лица из члана 10. став 1. тачка 1) овог закона утврђује у висини просечне основне зараде запосленог за 12 месеци који претходе месецу у коме отпочиње коришћење одсуства, увећане по основу времена проведеног на раду, за сваку пуну годину рада остварену у радном односу у складу са Законом, а највише до пет просечних месечних зарада у Републици Србији. Ставом 5 истог члана прописано је да се накнада зараде исплаћује у износу утврђеном у складу са ст. 1. - 4. овог члана за време остваривања права, а у ставу 6. је наведено да начин обрачуна накнаде зараде прописује министар надлежан за социјална питања.

Одредбом члана 12. став 1. Закона о финансијској подршци породици са децом, прописано је да пун износ накнаде зараде, утврђен у смислу члана 11. овог закона, припада лицима из члана 10. овог закона под условом да су непосредно пре остваривања овог права била у радном односу и по том основу остваривала зараду, или накнаду зараде, односно самостално обављала делатност више од шест месеци непрекидно.

Према правном ставу Управног суда, усвојеном на 71. седници свих судија, одржаној дана 04.04.2017. године, просечну зараду коју је осигураник остварио у претходна три месеца пре месеца у коме је наступила привремена спреченост за рад, а која је основ за обрачун накнаде за време привремене спречености за рад, која се исплаћује из средстава обавезног здравственог осигурања за осигуранике запослене, представља износ зараде осигураника који су у том периоду обрачунати и на које су у том периоду обрачунати и плаћени доприноси за обавезно социјално осигурање на зараде и доприноси за обавезно осигурање на накнаду зарада на терет других исплатилаца.

Имајући у виду напред наведено, основано се, по оцени Управног суда, тужбом

указује да је у поступку доношења оспореног решења, погрешно примењено материјално право, при чему разлози дати у образложењу оспореног решења и докази у списима предмета не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву, чиме је повређена одредба члана 199. став 2. у вези са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге, који обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Ово стога што се како из оспореног, тако ни из првостепеног решења, не види на основу којих података је тужиљи утврђена висина основне зараде, увећана по основу времена проведеног на раду, за сваку пуну годину рада остварену у радном односу, у складу са законом, за 12 месеци који претходе месецу у коме отпочиње коришћење одсуства у износу од 31.172,00 динара бруто месечно, нити је утврђено да ли је тужиљи за наведени период исплаћивана зарада и ако јесте у коликом износу, као и да ли су на лична примања тужиље у том периоду уплаћивани порези и доприноси за обавезно социјално осигурање, при чему Закон о финансијској подршци породици са децом не даје право органу да произвољно одређује висину накнаде, већ му налаже обавезу да исту утврди на основу стварно остварене зараде на коју су плаћени доприноси за социјално осигурање. Тужени није ценио доказе, који се у складу са одредбама чланова 11. и 12. Закона о финансијској подршци породици са децом, налазе у списима предмета, а чија веродостојност у поступку који је претходио доношењу оспореног решења није оспорена, па доводе у сумњу наводе из образложења оспореног решења. Наиме, у списима се налазе исплатни листови – обрачуни зараде и изводи банке о исплаћеној заради и уплаћеним порезима и доприносима за исти период, из којих произлази да је бруто зарада тужиље у фебруару 2016. године износила 94.919,19 динара, нето 67.698,75 динара, у марту 2016. године 85.187,01 динара, нето 60.876,50 динара, у априлу 2016. године 115.988,13 динара, нето 79.868,08 динара, у мају 2016. године 95.685,60 динара нето 68.236,01 динара, у јуну 2016. године 106.947,69 динара нето 76.130,72 динара, у јулу 2016. године 93.661,80 динара, нето 66.817,33 динара, у августу 2016. године 92.054,39 динара, нето 65.690,53 динара, у септембру 2016. године, 35.411,80 динара, нето 25.984,07 динара, у октобру 2016. године накнада зараде у износу од 12.058,02 динара, нето 8.421,89 динара, у новембру 2016. године накнада за боловање преко 30 дана у износу од 25.685,76 динара, у децембру 2016. године 35.871,34 динара, у јануару 37.672,43 динара и у фебруару 2017. године, 38.345,66 динара. Из ових доказа произлази да су за тужиљу на наведене износе зараде плаћени порези и доприноси за обавезно социјално осигурање. По оцени суда, тужени, као ни првостепени орган, нису били овлашћени да донесу решење о признавању права на накнаду зараде за време породиљског одсуства и одсуства са рада ради неге детета по слободној оцени. Ово стога, што је право на накнаду зараде и начин утврђивања висине накнаде зараде прецизно уређен законом, а право доносиоца решења да одреди другачији износ накнаде је искључиво везан за највиши износ и ограничен је на пет просечних зарада у Републици Србији, што у овој управној ствари није случај.

С обзиром да је оспорено решење поништено због повреде правила поступка, суд је решавао без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

Из изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, с тим што је везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 07.06.2019. године, III-3 У. 10149/17

Записничар **Председник већа-судија**
Јелена Јордовић,с.р. **Сузана Гудураш,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ